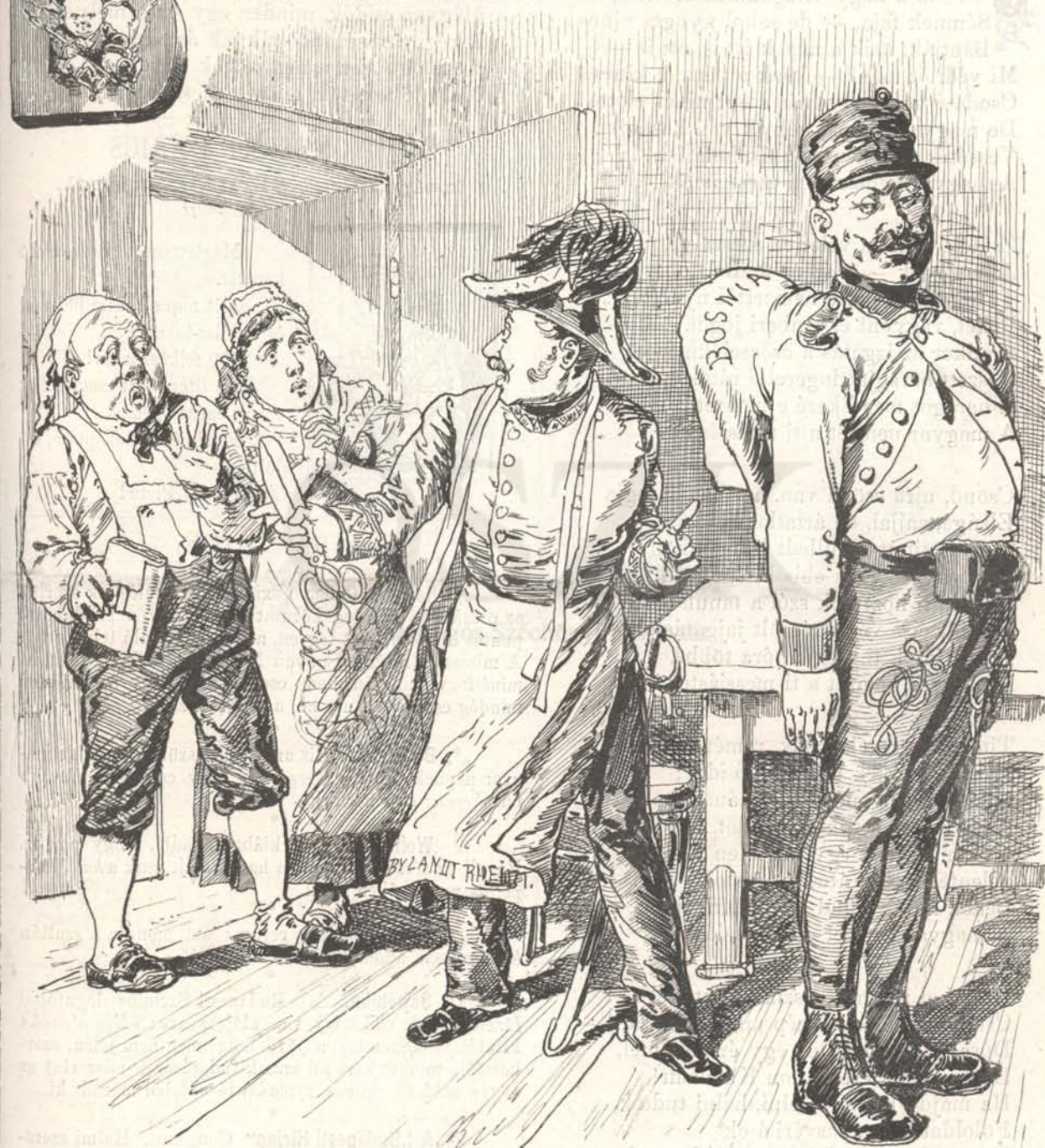

BORSSZEM JANKÓ

A HADSEREG REFORMJA.

Szülők. Szabó uram, tán maradhat az a mundér a mi van; még nem is avétas, — ezt se régen csináltattuk.

Szabó. Az igaz, de azóta nőtt ez a puppa a kendtek fiának. Arra nem pászol a mundér, — ahhoz köll majd az ujat szabni.

A magyar zsidókhoz.

BOLYONG a nagy világban össze-vissza
Sémnek faja, — de sehol nyugta nincs.
Bántják, üzik a népek itt is, ott is —
Mi védi őt más? — csak a pénz, a kincs.
Csoda-é hát, hogy más szent nincs előtte!
De magyar zsidók, néktek van hazátok,
Vessétek el a pénzes-zsák imádást . . .
A magyar nemzet a ti messiástok!

Zsidók, kiket a véletlen szeszélye,
Jó sorsotok — e szent földre dobott,
Ti mindent csak e nemzettől nyertétek:
Békét, vagyont és emberi jogot.
S mikor az izgatás a csőcseléknek
Veszett haragját ingerelte rátok,
E haragot megfékezé e nemzet . . .
A magyar nemzet a ti messiástok!

Csönd, újra csönd van, a vihar haragja
Elzúga, zajjal, de ártatlanul.
Tán tisztított is fülledt levegőnkön . . .
Ám' vak, siket ki ebből nem tanul.
Zsidók, ti hozzátok szól a tanulság:
— Már érje végít rémült jajgatástok —
Ne várjatok ti megváltóra többé.
A magyar nemzet a ti messiástok!

Titokzatos regék, imák, remények —
Igérek néktek boldogabb időt;
Mikor egy néppé teszi Khánaánban
Jehova újra a sok szenvedőt.
Ne rontsa meg egy képtelen jövőért
Jelenteget, hiu ábrándozástok . . .
Békét, hazát, e föld ad csak tinéktek. —
A magyar nemzet a ti messiástok!

Ha mind rajongó, tiszta szeretettel
Csüngtök ez édes, szép magyar hazán —
Dúsabb lesz lelketek egy érzelemmel,
És minden szeretet hon Khánaán!
Ha majd »hazáért« élni, halni tudtok,
Föloldatik az ahasvéri átok
És megszűnik a bús, sivár bolyongás —
A magyar nemzet a ti messiástok!

És hogy ha van a magyarnak szívében
A zsidók ellen forró, csöppnyi vér,
És bár gyűlölje a magyar zsidót is,
Zsidó magyart e gyűlölet nem ér.
Magyar zsidók, minden egy sir a melyet,
A régi furcsa babonáknak ástok,
Közelebb visz a nemzetnek szívéhez,
Mely jóltevők, mely a messiástok!

§UTTYOMBERKI DÁRIUS a helyhezet signaturájáról.

Haza mindenelőtt!

Megtettem a beszámoló
körutat.

Két nap alatt tíz helység
és tíz disz-lakoma!

200 felköszöntés!

25 liter bort megittattak
velem egészségemre.

Eredmény: bekaptam, ki-
dőltem.

Pakolj Pista!

Apro hírek.

* **Kemény Gábor** ő exja vett értesülésünk szerint
az országban jelenleg körutat tesz, hogy a gazdáknak
pontos időjósításokat tegyen, az aratásra való tekintettel.
A miniszter kíséretében van Máday miniszteri titkár is,
minél fogva azután nem csodálandó, hogy a miniszter
mindég csak ott van a hol a *mád(a)i* zsidó.

* **Bő aratás.** Biz arra volna szükségünk. A ma-
gyar népnek annyi a *keresztje*, hogy csak mennél több
buzakereszt segíthet rajta.

♀ **Wolff Albert** ur hiába tagadja, hogy porosz.
Rávall az a szokása, hogy a hadjáratait csak a *hadi kár-
pótlás* reményében kezdi.

♂ »**Ordo est anima rerum**« azt mondja a szultán
és Arabinak adományozza a Medsidiét.

Ω **Sajtóhiba.** A »Budapesti Szemle« legutóbbi
füzetében egy cikk így van alájegyezve: »Egy olvasó.«
Miután a »Szemle« a jövő hóig meg nem jelen, szer-
kesztője minket kért föl annak tudatására, miszerint az
»egy« után az »etlen« nyomdai tévedésből maradt ki.

☺ **A „Budapesti Hírlap“** Coupeaut, Halmi szere-
pét, ezentul Eöörivel akarja játszani. — »Eöörilt« gon-
dolat!

A ZSIDÓ BAJA.

(Metus procatoricus.)

B—m J—ó. Mit ordítasz már zsidó! Még mindig félsz az antisemitáktól; — hát nem látod, milyen kitűnő védelmezőid vannak?

Zsidó. Joj—joj—joj! Hiszen én épen a védelmező oraságoktól félek.

Szerb trónbeszéd.

Kedvelt hiveim!

LEGNAGYOBB elégtétellel fordulhatok hozzátok, mert Szerbia soha szebb, nyugodtabb, békésebb napokat nem élt, mint jelenleg.

Béke, — béke, — amerre a szem lát lapjainkban, politikánkban; mert ami csekély házi perpatvar előfordult, az csak ama német közmondás illusztrációja: was sich liebt, das neckt sich.

Tehát tréfa és móka.

Risztics mókázik Pirosanáczezal, mikor meg-megingatja a miniszteri bársonyszéket, hogy, ha lehet ki borítsa.

Pirosanác enyeleg Riszticsesl, mikor a kamarából kizárja.

A kerületek kötözködnék mindkettővel, mikor

Riszticséket újra megválasztják, hogy a játéknak vége ne legyen.

Játék és hanczurozás!

Van-e ennél kellemesebb látvány egy fejedelemre?

Nincs — nics.

Ennélfogva királyi szivem dagad az örömtől pártjaink e szeretetét egymás iránt constatálva és midőn fülbesúgók rebellióról suttognak, melyet — egy ügyetlen szójátékot eresztve meg — *rubelió*nak mondanak, én nem adok hitelt nekik és a boldog béke babérait nyugvó Szerbiámat lelkesedve kísérem vidor szórakozásában a politika terén.

Viszonyaink a külföldi hatalmakhoz a legjobbak s mindenütt úgy szeretnek minket, amint mi egymást szeretjük.

Tehát béke — boldogság!

Boldogság — béke!

Amivel fogadják királyi üdvözetemet!

Kié lesz az egyetem.

(Gyerekek-játék.)

Trefort.
Egyetem-begyetem
Tengertáncz.
Mondd csak Pozsony
Mit kívánsz?

Szöged.
Nem kívánok egyebet:
Harmadik egyetemet.

Pozsony.
Nem kívánok egyebet:
Harmadik egyetemet.

Trefort.
Egyetem-begyetem
Tengertáncz.
Hát te Szöged
Mit kívánsz?

Kassa.
Én sem kérek egyebet:
Harmadik egyetemet.

Trefort.
Egyetem-begyetem
Hap-hap-hap
Három kér, — hát egy se kap.
(Ugy történik.)

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentiús.

— Ha halálosan megbetegednék, nem tudom, az Iczigim nem — a mortizáltatnának-e?!

— Oda a renommé. Kerülöm a Szidont. Kompromitáltam az egész kompániát, pedig esküszöm szét. Ivóra, hogy nem tehetek róla: letettem a vizsgát.

— Jogász ember csak hónap elején antisemita.

— Elutazásom előtt a következőt drótoztattam az öregnek: »Bukovay, Jász-Kis-Kun-Félegyház-Ágota. Egy ötvenesem

van, azt felváltani nem akarom, küldjön rögtön 12 forintot utiköltségre.« Vágja vissza az öreg: »Bukovay, Szidon kávéház. Váltsd fel fiam — ha birod. Apád.« Borzasztó! Az öreg kezd bizalmatlankodni.

— Tegnap megfogott az idevaló Iczig, hogy fizetném meg neki azt a bizonyos 20 forintokat. Lármát csaptam és sürgönyöztem a »Függetlenség«-nek: »A jásziskunágotai zsidó tegnap fényes nappal egy keresztény fiatal embert fogott meg, hogy annak vérért vegye. Az ifju jajveszékélésére a tömeg megrohánván a vérengzőt — a jeles ifjut megszabadítá a vérszopó karjai közül. Vizsgálatot kérünk!«

A „Borsszem Jankó“ táviratai.

— Ép oly hitelesek mint a »Függetlenség«-é. —

Tisza-Eszlár, jun. 28. (Saját külön tudósítónktól.) Minden ki van derítve. Eszter csakugyan eltűnt. De megvan hullája. Csak a fej hiányzik, a testet és végtagokat már keresik. A gyilkosság rituális természete kétségtelen. Ujabb elfogatások várhatók. Rothschild is elfogatik. Két pandur már utban van Párisnak. Husvétől maradt két kiló macseszt vegyészeti vizsgálat végett Budapestre küldtek, hogy nincse-e benne keresztény vér. Az izgatottság óriási. A vaskereskedőknél — borzadok rá gondolni, mi czélból — kaszák után nagy a kereslet.

Tisza-Dada, junius 29. (Rendkívüli saját külön tudósítónktól.) A talált hulla körülbelül nyolcz napig volt a víz alatt. Lehetett azonban két hónapig is. A feleléstési kísérletek sikertelenek maradtak. Viruló szép arcza a nagymérvű enyészet folytán el van torzulva. Sűrű hólóhajának semmi nyoma, tövig le van borotválva. Életkora 14—60 év közötti. Vallását csak sejtteni lehet. Bizonyos, hogy a holttest vagy Solymosi Eszteré vagy más nőszemélyé. — Óva intem a közönséget, hogy az ujsághireket tartózkodással fogadja, mert hirlapíróit semmi szín alatt nem eresztene a hulla közelébe.

Nyiregyháza, jun. 30. (Gyalogpóstán Ó-Budáig. Saját legkülönösebb és legeslegrendkívülibb tudósítónktól.) Tömeges elfogatások. Ma ismét 875 embert zártak el. A börtönök annyira tele vannak, hogy táviratilag kellett iderendelni a vácsi államfogházat. Ujabbán tizenkét helyen fogtak ki fejetlen hullákat. Már az élők is kezdik fejüket veszteni. Mindamellet tisztul a helyzet. Hogy az ügy miképen áll, arra nézve a vizsgálat eredményének veszélyeztetése nélkül még most csak annyit mondhatok: hogy nem tudom.

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

— Csalással és zsarolással vádolt védenczemről a bizonyítási eljárás folyamában kitűnően, hogy ő Rosenbaum Czeczilia kávémerésében magát rendörközegnek adta ki, világos, miszerint ő a panasolt tetteket beszámíthatlan állapotban követte el. Mert, t. tvszk, valamint nem akad a mai napon T-Eszláron keresztény, ki magát józanon zsidónak vallaná, azonképen nincs ember a fővárosban, ki rendörnek adná ki magát, a míg elméje ép és helyén van.

— Tekintetes törvényszék! A bünt. törvény a gyilkossághoz előre megfontolt szándékot kíván. Hogy lehetne ez tehát súlyosító körülmény, mikor a gonosz szándékot maga a törvény kívánja meg arra nézve, hogy a gyilkosság létesülhessen.

— Védenczemet, az eszlári metszőt, felmenteni kérem, mert a tárgyi tényálladék: kiskorú Solymosi Eszter — hiányzik.

TINIKE BIRIKÉHEZ.

Sziács, június 25.

Álmodó lelkem Birije!!!

Tegnap érkezünk ide má-
mával ebbe a borzasztó fürdőbe.
Csupa beteg nő jár ide s az a
nehány férfi a ki itt van, az is
olyan beteg asszony. Van itt egy
miniszteri fogalmazó, aki vérsze-
génységben szenved. Ez bor-
zasztó! Férfi létemre főbe lőném
magamat, ha vérszegény volnék.
Hiszen az ilyen sápadt lovag nem
is képes lovagias elégtételt adni!
Ellenfele miben is moshatná meg

a sértett becsületét? Nem igaz?

Mikor mama a fürdőszobában van, én akkor
járom az erdőt. Ah, oly ábrándos vagyok s epedve nézem
a kék eget. Épen ilyen színű ruhát kaptam, saját bor-
dureje van, nincs idegennel puczolva. Nagyon herczig s
jól illik. Mikor a hármás fenyőfához értem, negyedik
legyilkolt testvérük tőkéjére ültem le s szabadon bocsátva
szívemet, verset irtam, odát a fájdalomhoz Berzsenyi
formában.

---o---w---w---
---o---w---w---w---
---o---w---w---w---
---o---w---w---w---
---o---w---w---w---

Ugy-e szép? Majd ha párját írom, megküldöm
neked.

Itt ülök a fenyvesben s vissza gondolok rád, bána-
tom megértője!

Ó, ha eszembe jut az az irigy, nagyfogu francziáné,
elfut a méreg. Mikor a fiúk a kapuban vártak minket,
mindig mögöttünk volt s azzal a nagy orrával majd
eltúrta a fiatal embereket. De bátrak voltak és tódesver-
achtunggal köszöntöttek.

Ismered Kajári Anatolt? Ő most önkényes huszár
s úgy szalutál mint egy félisten. Utoljára szerdán beszél-
tem vele, csak akkor adhattam neki rendezvoust, mama
a vörös kereszt gyűlésen volt. Anatol sokat beszélt. Eskü-
dött káplári becsületére (már káplár!) hogy imád engem
s leendő hadnagy szavát adta, hogy én vagyok az ő
bálványa s erre olyan vitézül verte össze a sarkantyúját,
hogy hittem neki. Már négy párbaja volt. Megígérte,
értem is fog vinni egyet.

Ó, a gyalázatos! Másnap Dorina azzal dicsekedett,
hogy, Anatol őt haza kísérte. Ugy szeretnék meghalni!
Mért is van most olyan meleg? Olvastam Flammarión
könyvét az utolsó emberről, aki meg fog fagyni. Kérdez-
tem a doktor bácsit s ő azt mondta, hogy az kellemes
halál. Igen, a halálnak anyaga fehérben jár! Egy
hódombon ülnék, szopva egy jégcsapot s lassan elalud-
nám s minden vércsöppem hópihévé válna s jönne az
északi szél s fekete szárnyain elragadna engem.

De most leider az ilyen halálra gondolni sem lehet
S olyan kövér lettem, nem is hinnéd! Biztosítalak, hogy

az a Dorina egy pisze, keckes ding s a boldogtalan leg-
feljebb 14 éves, én az ősszel már 15 leszek. Lám, Katicza
azt mondta, ő sohasem megy férjhez. Ő most végezte el
»Egy vivó mester vallomásait.« Csak te is olvasd azt a
regényt, mondá, s meg fogod látni, mily borzasztó az
élet. Ó, ha egyszer majd sok regényt olvastál, fogod csak
tapasztalni, mily szörnyű emberek a férfiak!

A mama kalapja geschmacklos. Te, és drága!!!
Azt hiszem, akinek oly nagy lánya van mint én, annak
nem köllene már két nagy strucztooll páváskodni s oly
nagyon virágos dessint hordani. De tudod, mamával
ilyenről beszélni nem lehet.

Holnapután kirándulás zenével és tüzi játékkal az
erdőben. Én komoran s mélyen elmerengve fogok ülni
mama oldalán, osztva a kosarat köhécseivel, halaványan
egy fehér rózsával kibomló hajamban s kezemben
»Egmont«-tal. Ó, ha ugy láthatna Anatol! Mily bágyad-
tan és megvetőleg néznék rája! Lehelvály csupa egyest
adott. Szegény Lehelvály! Ha visszagondolok gyermek
éveim e naiv tévelygéseire, a mikor a kis lány, csak hogy
szerethessen, még a tanítójába is bele szeret! Milyen kin-
disch voltam, és még tavaly!

Jövőre többet, cukrosom; hallok mamát, már
visszajött a fürdőből s megyünk reggelizni, mert szörnyen
megéheztem. No nézd, a cigányok a »spitzentuchot«
húzzák, az én liblings valceromat. Mama nem győz
inteni, hogy ne ugráljak mellette.

De most repülök édesem. Pá, a tied vagyok szívem-
nek minden rostjával.

TINI.

U. i. Képzeld, a sápadt fogalmazó bemutatta
magát nekünk. Ugy híjják, hogy Kovács András! Iszo-
nyu próza! Ilyen piskóta ember ilyen gombóc névvel!
Mamának egy kinyílt rózsával, nekem egy fésző bimbó-
val kedveskedett s mélyen elpirult. Szegény kis fogal-
mazó!... Kovács András! Milyen komisch! Pá,
angyalom.

Tini.

U. i. Szörnyű hír! Mama levelet kapott, hogy jön
Czenczi néni! Biri, Birim! Imádkozzál értem. Jaj!

T.

Számítási feladványok.

Ha az eszlári eset következtében még 400 elfogatás történik
— mily hosszúnak kell azon Ariadne-fonádnak lennie, mely a büntény
nyíljához vezet?

*

Ha az országházban 200 Wahrmann és 200 Istóczy volna
— hány nő juthatna hamarjában fűkötő alá?

*

Ha az állatvédegyetlet dícséretes tevékenységet fejt ki, — hány
légyirtó papírt találunk Hermann Ottó lakásában?

*

Hány nullás volna a »titkos kiadások« rubrikájában a szám
— ha Bukovay Absentius miniszterelnök, Dákó Pista pedig p. énzügy-
miniszter volna?

Massana Maeda japán államtitkár Budapesten.

(Kemény Gábor miniszternél.)

Massana (bókolva belép.) Magyarország földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszterét keresem.

Kemény (mosolyogva.) Én vagyok az.

Massana. Lehetetlen!

Kemény (boldog mosolylyal.) Magamnak is annak tetszik, de mégis úgy van.

Massana. Én a japáni Matlekovics vagyok.

Kemény (édes mosolylyal.) Örvendek. De hiszen akkor önnek tenger sok dolga lehet. Azonban ha ön itt van, mit csinál ön nélkül a szegény japáni Kemény?

Massana. Időt jósol.

Kemény (önérzetes mosolylyal.) Igen, — ehhez nekem sincs államtitkára szükségem.

Massana. A japáni mikadó.....

Kemény (örömteljes mosolylyal közbevág.) Ah a mikadó? Egy adó-nem, mely nálunk még ismeretlen! Adjon kérem erről fölvilágosításokat.

Massana. A japáni mikadó, a császár küldött engem fényes Jedó városából.

Kemény (tudományos mosolylyal.) Bocsanat uram, a J-t, idegen nyelvekben Zs-nek szokás olvasni, mondja tehát Zsedó, vagy magyarosabban zsidó városából. De apropo, ha önöknek van zsidó városuk, van okvetlenül zsidójuk is. Nos, hogy állanak a zsidókérdéssel?

Massana. Igen jól. Mi nem bolygatjuk a zsidó kérdést, a zsidó kérdés nem bolygat minket, — így hát quittek vagyunk.

Kemény (tudszomjas mosolylyal.) Én igen szeretek tanulmányozni, — mondja csak kérem, van-e önöknek valami nagyobb gyárvárosuk?

Massana. Igen, Tokió...

Kemény (kaczér mosolylyal.) Ugyan ne hamiskodjék, különben kacagnom kell, hiszen a toklyó az birka, igen jó étel készül belőle, — magam is ettem a székelyföldön. Arra esik jól a jó borocska.

Massana. Én épen a borok tanulmányozása czéljából jöttem. Erre nézve kikérem becses támogatását.

Kemény (szellemes mosolylyal.) Meghiszem azt, mert arra nagy szükség szokott lenni, különösen a tanulmányozás után.

Massana. Nálunk a nehéz vörös borokat szeretik.

Kemény (rejtelmes mosolylyal.) Nálunk is azt, de azonkívül a könnyű fehéret, a nehéz fehéret, a könnyű vöröset meg a sillert. De apropo, mivel épen erről van szó, — milyen idő van Japánban?

Massana. Szép.

Kemény (prófétai mosolylyal.) Budapesten még szebb lesz.

(A magyar Kemény s a japán Matlekovics tanulmányi utra indulnak a Jálcs féle pince felé.)

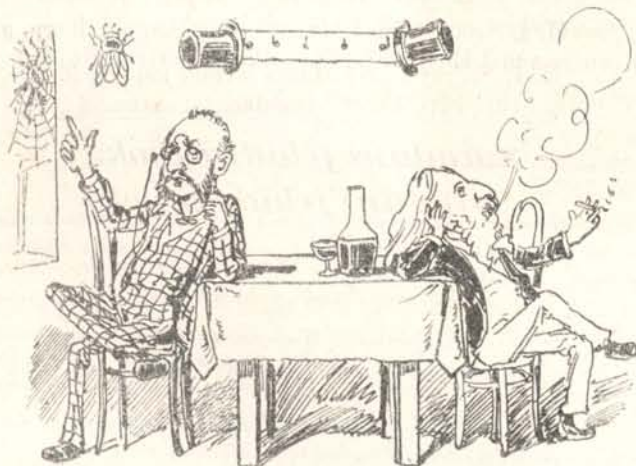
Guiteau sirkövére.

E sirhant domborúl Guiteaun,
Ki csak azért nem halt bitón
Ocsmány gazságai miatt,
Mert nyaktiló volt a divat.

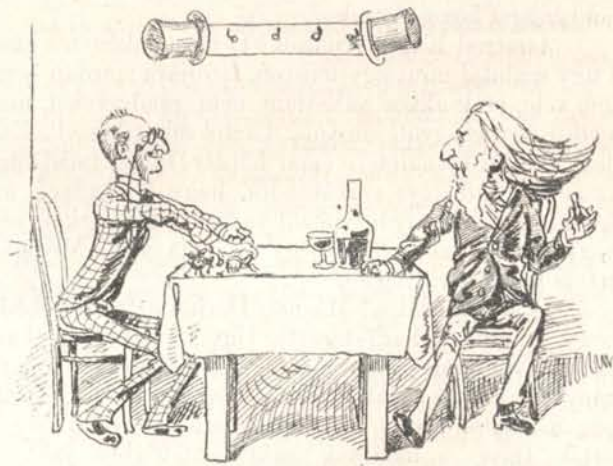
A borász és a bogarász,

avagy:

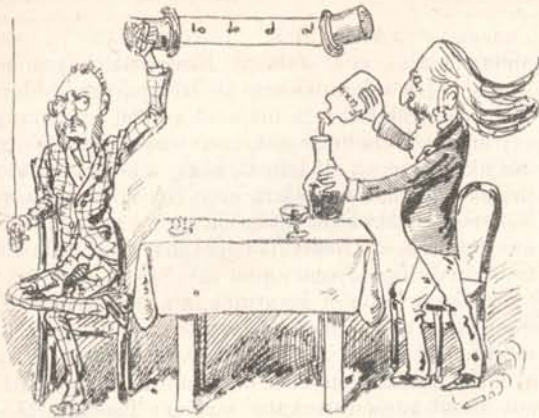
Borvédő Imre és Állatvédő Ottó meg nem történt, de tanulságos története.

Egy asztalhoz jutta két elvtársi ellen, —
Fordítanak keserűn hátat egymás ellen.
A malicziának Imre kedvelője,
»Várj csak! — így szól — »várj csak állatok védője!«

Egy legyet s egy pókot csip el ott a falon
S tortúrázni kezdi a közös asztalon.
Ezen iszonyatra Ottó oda fordul, —
»Majd visszabosszantlak!« — ezt gondolja zordul.

Valahonnan fuxint kerít elő Ottó
S tiszta borba önti kegyetlenül őt!
De e barbarizmus fáj bár az Inrének,
Kéjjel tépi szárnyát, lábát ki a légynek.

Pókot kinez Inre ime, gombos tüvel,
Fuxint, bort kavargat Ottó össze tűzrel.
Mindkettő haragját fűkezi az elme,
Héj pedig, be fogytán mindkettő türelme!

Nem, tovább nem bírja se egyik, se másik,
Már-már bösz haraggal egy a másikra mászik
S egy a másik vérét okvetlen fölissza,
Ha kellneri marok nem tartaná vissza.

Nem, egyik se tűrhet el ily gonosz ingert,
Mindenik fejébe csapja a cszilindert —
S cszilinder a fejben, szívben égő harag,
Vonagló öklökkel széjjel rohantanak.

Morál.

Állatvédő előtt állatot ne kinez,
Borvédő előtt meg, bort te ne fuxinozz,
Mert az, bárha mindent meg is bocsátana,
Ha f a c h j á b a f u s s o t s z, — azt az egyet soha.

Börzeviczy W. M. élcei.

fogja-e vassal rendbe szedni a korona a herr Rit-
tert. (Nichts ist so fein gesponnen.)

— Az a legdühösebb
antiszemita, aki ante
szemita volt. — (Hört
ihr's Concertiten?)
— Dobránsky a vas-
korona-rend lovagja.
Nem tudom ez uttal nem

Az ó-budai ásatások eredménye.

(Torpa Károly jelentése szerint)

1. Két tuczat fogpiszkáló Julius Caesar idejéből.
2. A nemzeti színház egy balettánczosnője.
3. Pulszky Ferencz egyik régi német vezérczikke.
4. Egy budli bicska, melyről azonban még nincsen constatálva, hogy tót napszámos, vagy pedig valamelyik ó-kori zsidó sakter kése volt-e.
5. A »Hon« »Legujabb« rovata.

A „Borsszem Jankó” tárczája.

Audienziám Victor Napoleon hercegnél.

(Mr. Denis de la Passementerie-től.)

ONTBAN 12 órakor fogadott el V. Napoleon császár. Mert én már így nevezem Victor Napoleon herceget; hisz azért Victor, hogy Victus ne lehessen... A herceg igen szívélyes volt. Balkezét nyújtá, mert jobbjá — ugymond — kizárólag a hazáé. Kért, hogy támogassam aspirációit s én biztosítam, hogy mindig bonapartista voltam s a napoleonokat minden bankónál szívesebben adtam ki. Kérdezett: igaz-e, hogy én vagyok a legfranciább magyar? Azt felelém, hogy azelőtt az voltam, de mióta ő hercegségének szeretetreméltóságával megismerkedtem, a legmagyarabb francziának vallom magamat. E rendkívüli finomságu bókra egészen elámult és »Ah!« ugymond, »őiben megvan a boulevard szelleme; látszik, hogy folyvást a szellem boulevardján flanirozott.« Illedelmesen meghajtott magam, mondván: »Monseigneur, esküszöm, hogy ön császár lesz!« Elpirult s élénken megragadá kezemet, e szavakkal: »Van önnek jó spáriusza?« — »Kitűnő,« válaszolám, »mi magyarok azt nemzeti hazardjátékunk révén az apatéjjel szívjuk be.« — »Bravo,« kiáltá, »drukkoljon nekem, s nem fogja megbánni.« Kérdém, hogy honnan veszi e műkifejezéseket. »Hiszen heidelbergi német student vagyok,« mondá. — »No, akkor rokonok vagyunk,« kiáltám szellemdusan, »mert nekem egy prêmes kucsmám van, melyet Heidelberg idevaló prémkereskedőtől vettem.« Nagyott kaczagott: »Valóban, ön született párisi.« — »Ah, ha az volnék,« sóhajtott, »vajha átszülethetné magát az ember, a mivé neki tetszik! Hiába, a bábászat még bölcsőjében szundikál.« — »Apropos« veté közbe, »el megy ön a párisi »Hotel de Ville« megnyitási ünnepélyére?« — »Minek?« mondám, »hisz itt Budapesten is van egy Hotel de la Ville de Paris, a váci-uton; az sokkal közelebb esik s aztán... nem a a párisi commune birtoka, melyet gyűlölök.« — »Helyesen,« válaszolá, »csodálatos egy város az a mi Párisunk; Hotel de Ville-t épít magának, pedig már ugyis une Ville d'Hotels, tele ministeri hotelekkel, grófi hotelekkel, Hotel Dieu-vel stb.« — »Ez finom megjegyzés,« mondám, »mintha csak magam tettem volna.« — »Ennél nagyobb bókot nekem nem mondhattott,« felelé látható örömmel.

Azután másfelé fordul a társalgás. Kérdé, hogy minő kormányformánk van most: »Még mindig a dualizmus?« »Nem,« felelém, »már most a duellizmus, mert duellumokkal kormányozzuk egymást.« Ez az élcz rendkívül tetszett neki, aminthogy csakugyan kitűnő is. Kérdé, hogy nagyok-e nálunk a napoleoni simpatiák. »Itéljen maga,« mondám, kihuzva zsebemből a nemzeti színház asznapi szinlapját; ma a »Trónkövetelő«-t adják, hercegséged tiszteletére; a népszínházban pedig »Pálinka« nevű darabot, mely annyi mint »la petite Pauline«; I. Napoleon huga, a szép Pauline hercegnő a darab hősnője.« — »És a hőst ki játsza?« — »Halmi,«

mondám. — »Ah, Talmi? Bizonyosan ez a magyar Talma!« kiáltá, »s Talma is bonapartista színművész volt.« — Még sok mindenről beszélgettünk, különösen politikáról. Tömerdek jó tanácsot adtam a hercegnek, hogy miképen viselje magát, hogy mit tegyen a trónra jutás akadályainak elhárítására. Ez utóbbi tekintetben legczélszerűbbnek mondtam, hogy nyerve meg a párisi községtanács többségét a végből, hogy az ottani »barrière du Trône«-t rombolják le. Ezt rögtön belátta s vagyonának legnagyobb részét arra fogja áldozni. Azután titkos szerződést kötöttünk, a napoleoni császárság megújítása iránt, melynek esetére számomra a legnagyobb politikai előnyöket biztosította. E szerződés pontjait természetesen titokban tartom. Távozásomkor egy ibolyát vett ki gomblyukából s az enyémbe illeszté, e szavakkal: »Ön az ibolyarend első lovagja.«

Utóirat. T. szerkesztő ur! Kérem a főnebbi cikket ki nem nyomatni. Épen most tudom meg, hogy Victor Napoleon herceg Budapesten közlőnyt keresvén a bonapartista érdekek előmozdítására, nem az én komoly lapomra reflektált, hanem megtudván, hogy létezik itt egy »Gallus« nevű tyukászati közlőny, azon botor balhiedelemben, hogy »Gallus« csak Galliára vonatkozhatik s francia érdekű lap, evvel szerződött s a »Gallus« tyukászati lapot V. Napoleon hivatalos közlőnyévé tette. E lépés a herceg szellemét és jellemét oly kedvezőtlen színben mutatja, hogy elállok tőle s ezentul ellene fogok dolgozni. A főnebbi reklámot tehát használatlanul viszakérem.

D. da la P.

Tönődések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

— Hoid Pápa nem szereti zsidókat, azon rajta nem sadálkozom, de hoid Nad-Szamba is antiszemit, az van naidon forcsa.

— Armérefarm, fűlsőház refarm, zsidórefarm, igazi refarmáczió. — Már pedig lehet-e refarmáczió ed kis vallás-háboró nélkül.

— Nem érték mért haragdják sak zsidók, mert kürtüsz-tén oraságok okorják sinálni nekünk oj religion. Van ez csak reváns a herr fűn Krisztosért.

— A herr von Simor primás or ed igozi arany ember. Arany szájó mert az üvé jobiléomán nem szólt ed szót se nem es arany kező, mert adagatta teli kézzel. Pedig csak volta ez őst jobiléom.

— Olvasok az ojságban a socialista sojtópürről, amiben a Jeszenszky alögyész tartotta bár sak szózbesszedét, mégis elítélték 9 hónapra a vádlattat. Mandak erre edj pikánt viczet: Lehet az a fiótol alögyész oraság edj gewaltig jerek, ha mindjárt az első kísérletnél ejti valakit kilencz hónapra terhes állapotba.

D I V A T.

(Pasquino műhelyéből.)

Télen így.

Nyáron meg így.

A makranczos hölgy.

Vígjáték 5 felvonásban.

KATALIN
PETRUCHIOERDÉLYI MARIETTA
CSÓKA.

I. Felvonás.

Katalin (píezí kis kacsójának bájos markocskáját köpi.) Mit? Petruchio el akar primadonnának venni? Soha. (Figét mutat az utcán epedő Petruchiónak.)

II. Felvonás.

Petruchió. Elmegyek a színészkebelzet elnökéhez és bepanaszlom. (Megteszi.)

Katalin (meghallva, hogy Petruchió mit tett, lábaeszkájával egy bájosat toppant.) Csak azért sem!

III. Felvonás.

Petruchió. Katalin! Jövel, különben kizárnak a kebelzetből!

Katalin (lenézőleg.) Mit nekem kebelzet! Meg vagyok anélkül is!

Petruchió. Nem jössz?

Katalin. Nevetlek Csóka, mert az egész csak móka.

IV. Felvonás.

Katalinra kimondatik a kebelzeti anathéma. El van tiltva tüztől, víztől. Aki direktor fölépteti, befogadja, annak többé nem virul concessió! Uttalan utakon bolyong és magában szavalja. »A száműzöttet« Vörösmartytól. Megtörik.

V. Felvonás.

Katalin (Petruchió lábához borúl.) Ó Csóka!

Petruchió. Megboesátok és föléptettek.

*

Végül, nagy Allegoria a következő ezim alatt:
Mátyás az igazságos föltámadt, — görög tüzzel,
vagy:

A színészkebelzet hatalma, — bengáli világítás mellett.

ASSIMILÁCZIÓ.

Hiszen arra majd csak „akadunk“ honfiak, hogy ezeket beolvasszunk,

hanem hát „akadunk“-e honleányok ezek beolvastására?

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Semita. Küldeményeit szívesen vesszük s fölhasználjuk. Ha esetleg egyiket-másikat körümetéljük, vagy megtoldjuk is, ez önt el ne riassza. — **Eszláriáda.** Jó anyag volt, de más formába öntöttük. Szerzőjében sok éleztalpiroli talentumot vélünk fölfedezhetni. — **Haladó.** Ugy látszik, ön álnevet használ s tulajdonképen nagyon is érzékeny orthodox. Azért, hogy a »B. J.-ó« néhány zsidó alakjában nevetségessé teszi a semita félszégességeket, épen nem antisemita, sőt az antisemitizmusnak, mivel azt Magyarországra veszélyesnek tartja, batározott ellensége. Erről ön meggyőződhetik, ha lapunkat figyelmesen és objectív hangulatban olvassa el. Különben biztosítjuk, hogy már legkevesebb öt fenyegető levelet kaptunk antisemitáktól. — **Medikus.** (Sztmr.) A khatedrai böjcséségen a közönség nagyot nevetne, de el is pirulna rajta a pirulósabbja. Ezért fájdalom, ez aligha fog átadatni a szedőnek, illetőleg az örökkévalóságnak. A többi alkalmilag közöljük. — **H. L.** Ha mulatságos bolondokat mond egy-egy professzor úr, azt közöljük, de diákelkeseredéseknek nem vagyunk organuma. — **Phädrus.** Köszönet. — **H. D.** (Nagy-Orsz.) Elettük naptáranyagnak. — **S-y I-s.** (Szrvs.) A csodabogár nem épen rossz, de ép ilyen jó és jobb tucztatjával hever íróasztalunk egyik sarkán. Ez is oda kerül s várni fog a lapban való föltámadásra addig a meddig. A tiszteletpéldányt nagyon meg köll szolgálni. — egy kis csodabogárkáért még az nem dukál. Külömben nem Csicséri Bors a kiadó, hanem az Athenium. — **Göthösdorf.** Rég kinezák már ezzel itthon a szegény »E-s-e-t, hanem hát perse, távol a hazától, a gyógyító csöndben nem hallatszanak a bpesti újságnírók mérges veszekedései. — **N. J.** (Ds-Gyr.) A közgyűlés kivonata semmiesetre sem bölcs dolog, de mintán csodabogár-raktárunk ennél még sokkal bolondabb dolgokkal bőven el van látva, nem közölhetjük. — **Nmt Imr.** (Rud.) Az »Egyiptomi helyzet« is nem közönséges piktortalentumra vall, de ez már csak vázlat számba jöhet, mely után alkalom adattával rajzolónk (ki isten kegyelméből jelenleg a világ egyik legjobb rajzolója) fog képet készíteni. Engedje azonban ön meg, hogy egy tanácssal szolgáljunk: rajzolgasson ön inkább egészen komikus képeket, ne pedig pathetikusokat. Régi számokkal nem szolgálhatunk, — magunknak sem igen maradnak. — **Egy polgár.** (T. L.) Csodálatos, hogy az az úr mindig s z o m j a s, holott irkafirkája után itélve, már is többet ivott a kelleténél. Külömben, a kítántani akar, az már boldogan hüsel egy külföldi gyógyhely fenyves erdejében s így el sem olvashatja a beküldött csodabogarat s nem nevelhet egy nagyot a »szomjas ember tünődésén.« — **Dr. F. F.** (Ppa.) Az éj homályában véletlenségből egy kesztyű számlát adott át, a helyett a mit a lapnak szánt. De a számla szaldirozva van. Gratulálunk. — **Nyiregyháza.** Ez már kegyetlen-ség! Nem az az éretlen förmedvény, nem is az, hogy ön azt jónak látta nekünk elküldeni, de az, hogy a levél hiányosan lévén frankirozva, nekünk 10 krajczár büntetéspénzt köllött érte fizetni. Hozzá még a papiros nem is eléggé finom minőségű. — **R. E.** (S. a. Ujhly.) Az az ön szerencséje, hogy egy kis kopogtatás után rögtön bebocsájtották, — de az ilyet Abszi nem a nyilvánosság előtt hanem csak a »kompániában« mondja el. — **Szegény vándorló.** Az adomák annak idején a naptárban. A függő históriát átadjuk Blau Kóbinak, ő tán talál benne alapot egy, a fényképész ellen indítandó pörre. — **F. D.** (Sgd.) A hova a multkori első. — **Gyászjelentés.** (Z. Egrszg.) Hogy az egész színészetre gyalázat lenne, azt nem találjuk; de, hogy elmésőbb és jobb izlésű is lehetne D. L. úr, az áll. — **P. S.** (Tapolca.) »Hogy az ilyen számárságon mi öröme telhetett« — arra magunk is kíváncsiak vagyunk. — **S. J.** A szatmári zsidók reform-mozgalmát igen tisztességes és okos dolognak tartjuk s ép ezért nem fogjuk kiparódizálni, különösen olyan rossz czikkel nem, mint az öné. — **Több kéziratból a jövő számban.**

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.